

SAGNIENE

Genfortalt

KONG SKJOLD

I gamle dage havde danskerne ingen love at rette sig efter. Det gjaldt kun om at have kræfter, for den stærkeste havde altid ret. Det var den regel, de mægtige levede efter, og de svage måtte bøje sig for den, hvor nødig de end ville.

Det var ikke kun mellem danskerne selv, at der var stridigheder. Også fra syd kom der fjender, som plyndrede på de danske kyster. Derfor var der nød i Danmark. Tyve og røvere, både indfødte og fremmede, dræbte og brændte, så det var en gru.

Folket bad til guderne om hjælp. De bad til, at tingene ville ændre sig, og selvom de ikke anede hvordan, så håbede de dog hver morgen, at hjælpen ville komme inden aften. Men dagene gik og intet skete – og hver aften, når solen gik ned, var der nye historier om overfald.

Et barn på et skjold

En dag gik nogle folk ved stranden og arbejde. Pludselig fik de øje på et underligt skib, som kom sejlen langt ude i horisonten.

Det var højt med dragehoved udskåret på forstavnen, og det skar gennem vandet for en gunstig vind. Det kom nærmere og nærmere, og til sidst var det så tæt på, at man kunne se det kostbare silkesejl i den høje mast.

Folkene på stranden gik helt i stå og stirrede måbende på skibet. Der var noget mærkeligt ved det skib. Ikke én mand var at se ombord. Hverken ved ror eller sejl stod der nogen styrmand, og alligevel havde skibet kurs ind i den smalle fjord direkte mod land. Og skønt fjorden bugtede sig, stødte skibet ikke på grund, for vinden drejede og blæste det hele tiden i den rigtige retning, indtil det nærmede sig det inderste af fjorden. Da tog vinden af - lidt efter lidt, og lagde sig helt til sidst, så skibet kunne glide roligt ind på land.

De mænd, der havde set den underlige sejlads fra stranden, havde fulgt skibet langs fjorden. Flere og flere kom til, og da skibet lå stille, var der samlet en stor mængde mennesker, som betragtede det underlige fartøj.

Ikke en sjæl var der at se om bord.

Og dog! Allerbagerst i skibets agterstævn lå en lille bitte dreng og sov mellem guld og våben. Han lå på et skjold og havde et kornneg som hovedpude. Han sov så stille – helt uden at lade sig mærke af al den postyr, der var omkring ham.

Det var først da folk rundt om ham råbte ”Odin har hørt vor bøn”, at den lille dreng vågnede.

Folkene talte i munden på hinanden. Nogen sagde ”*det er Odins søn*” og andre sagde ”*han skal være vores konge*”. De bar ham i land på skjoldet og hyldede ham med råb.

Da ingen vidste hvad drengen hed, kaldte de ham Skjold, efter det skjold han var blevet fundet på. Skjold var et godt navn til en konge. Det signalerede, at han ville beskytte folket mod alle fjenderne.

Men Skjold var for ung til at blive konge - endnu. Alligevel var noget forandret i riget. Der var fred og frugtbarhed over alt i landet. Det var som om, man kunne mærke Odins tilstedeværelse overalt.

Årene gik og Skjold voksede til. Han blev en stor og stærk ung mand, og mod manglede han ikke. De folk, som var sat til at passe og opdrage ham, lærte ham alt, hvad der var godt og ret. Han var ikke ret gammel, da han fik kamptræning. Og det var heldigt. For en dag var Skjold med de voksne jægere på jagt i de store skove og blev væk fra dem.

Som Skjold nu trængte sig frem gennem skovens tykning, gennem træer og krat, stod han pludselig overfor en vældig bjørn, der sprang frem mod ham med tænderne blottet og klar til at angribe. Skjold måtte tænke hurtigt. Han havde ingen våben på sig og var værgeløs over for det store dyr.

Han flåede sit bælte af, sprang op på ryggen af bjørnen og kæmpede længe med den. Jægerne havde i mellemtiden opdaget, at Skjold var borte. De søgte overalt og kaldte på ham. De søgte længe, og til sidst fik de svar.

Det var et noget uventet syn, der mødte dem, da de nåede frem til Skjold. Der stod han helt rolig ved siden af en bjørn, der var bundet til et træ med et bælte. Jægerne blev forskrækkede over den fare, drengen havde været i, men de glædede sig alligevel over hans mod og beundrede hans styrke.

Tvekampen

Da Skjold blev en voksen mand, hørte han rygter om en skøn prinsesse fra Tyskland. Alvilda hed hun.

Rygtet sagde, at hun både var smuk og klog. Og da Skjold, der endnu ikke havde fundet sig en kone, hørte så meget godt om hende, besluttede han sig for at rejse til Tyskland og bejle til hende.

Desværre var der en anden, der havde fået samme ide. Den tyske konge Skate var kommet ham i forkøbet. Derfor måtte Skjold enten vinde sin brud med sværdet, ved at dræbe Skate, eller drage hjem uden en kone. Det sidste ville han ikke. Derfor udfordrede han tyskeren til tvekamp, selvom Skate havde ry for både at være stærk og ondsindet i kamp.

Da striden mellem de to mænd begyndte, stod der danske og tyske krigere på hver sin side af kamppladsen for at se, hvem der vandt. Det blev Skjold, der fik overhånd, og derved vandt han ikke alene sin brud, men han undertvang også Tyskland, så tyskerne måtte betale skat til Danmark.

Kong Skjold

På samme måde som Skjold havde styrken til at overvinde den vilde bjørn og Skate, vandt han alle sine kampe mod fremmede krigere, da han blev en voksen konge. Sit eget rige styrede han dog med så meget klogskab og mildhed, at han blev en meget afholdt konge – særligt for de gode love, han lavede, og det gode han gjorde for folket.

Men selvom han var en god konge, var han streng og hård ved dem, der gjorde andre uret. En gang prøvede en træl, som Skjold havde givet friheden, at slå ham ihjel. Planen blev opdaget i tide og trællen måtte selv bøde med sit liv. Alle var enige i, at det var en retfærdig straf, både fordi trællen havde fortjent det, og fordi alle andre, der gik med skumle tanker om at gøre Skjold og hans folk ondt, nu kunne se, hvad der var i vente, hvis de gjorde forsøget.

Kong Skjold sendes tilbage til guderne

Da kong Skjold mange år senere døde, gammel og mæt af dage, tog han fra Lejre på samme måde, som han var kommet.

Han havde forinden bedt sine mænd om at klargøre sit gamle skib, så det kunne klare endnu en sejlads. Da han var død, lagde mændene kong Skjold på skibet sammen med det skjold, han havde ligget på som lille og med våben samt kostbarheder omkring sig. Mange mennesker havde samlet sig ved skibet for at sige farvel og sende deres elskede konge afsted på den sidste rejse.

Skibet, der var lige så førerløst, som da det kom, blev skubbet ud i fjorden. På samme måde som man havde set skibet nærme sig kysten mange år tidligere, så man nu skibet glide ud på fjorden.

Ingen ved, hvor det sejlede hen, lige så lidt som man vidste, hvor det var kommet fra. Men det var folkets sikre tro, at Skjold var Odins søn, og at han drog hjem til guderne igen.

Fordi kong Skjold var navnet på en god og mægtig konge, valgte kongerne efter ham, at kalde sig skjoldunger.

Større hæder kunne en konge ikke få.

KONG DAVID

Det fortælles, at israelitterne boede i Egypten, hvor de var slaver hos Egyptens farao. Gud så deres nød og lovede dem, at de ville blive frie og vende tilbage til det land, der engang havde været deres.

Da israelitterne flygtede fra Egypten og kom til landet Israel, ønskede de en, der kunne lede dem. En, de kunne kalde konge. Sådant en havde alle de andre folk, de havde mødt eller hørt om. Kongen skulle være et forbillede for sit folk, han skulle ikke være for rig, ikke have for mange koner, og han skulle overholde Guds love.

Gud havde nogle hjælpere i Israel, en slags tjenere, som man kaldte profeter. De var ikke rigtigt præster, men de kunne nogle af de samme ting. Mest af alt, kunne de forstå Gud. De fortalte folket, hvad Gud ønskede, at de skulle gøre. Gud lavede nemlig mange love, som folket skulle følge.

En af Guds profeter hed Samuel. En dag bad Gud Samuel om at lede efter den, der skulle være israelitternes konge. Og Samuel fandt en modig ung mand ved navn Saul, som han salvede og udråbte til konge.

Det gik godt for Saul. Han vandt alle krigene med israelitternes fjender, som var moabitterne, ammonitterne, edomitterne, filistrene og Sobas konger. Ja, sådan hed de.

Hvor end han vendte sig, sejrede Saul.

Fårehyrden David

I begyndelsen fulgte kong Saul Guds vilje. Men da han havde været konge nogen tid, begyndte Saul at trodse Gud. Derfor fortrød Gud, at han havde valgt Saul til konge og sendte endnu engang Samuel afsted for at finde en ny og bedre konge til israelitterne.

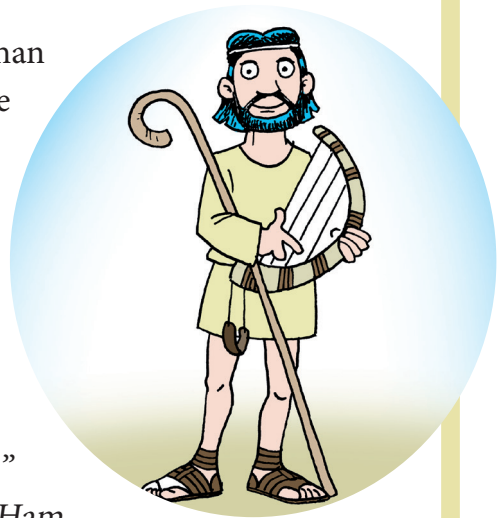
Samuel gik hen til Isaj, der havde syv sønner. En efter en så Samuel sønnerne an, men ingen af dem var helt rigtig og den, som Samuel ledte efter.

Samuel spurgte derfor Isaj: *"Har du ikke flere sønner?"*

"Joooeeee - jeg har en søn mere, der hedder David. Ham har jeg gjort til min fårehyrde i Betlehem," svarede Isaj.

Samuel bad Isaj hente David hjem fra Betlehems marker, så han kunne se ham an.

Samuel var meget tilfreds, da han havde set David. Det fortælles nemlig, at David var en meget smuk ung mand, som både kunne spille harpe og guitar samtidigt med, at han var stærk og klog.

Samuel tog et bæger med olie, som han lod flyde ned over Davids hår og hoved. Det var tegnet på, at han var salvet til konge.

Der gik dog nogen tid, før folket hørte, at David var blevet salvet til konge. Saul var nemlig stadig konge og vidste ikke, at Gud havde bedt Samuel om at finde en, der kunne tage hans plads.

Filistrene

Et af de folk, som israelitterne kæmpede meget imod var filistrene. De boede ud til Middelhavet og havde en kæmpe, der hed Goliat, som de altid satte ind i kampen mod israelitterne.

Goliat var seks alen og et fingerspand høj. Det svarer nogenlunde til 3,5 meter. Han havde en bronzehjelm og bronzebrynje, som vejede omkring 500 kg. Han bar også bronzeskiner på benene og havde et sværd af bronze. Spydspidsen på sværdet var af jern og vejede alene 60 kg. Han var umulig at kæmpe imod. Og gang på gang tabte israelitterne kampen på grund af Goliat.

Davids brødre og alle israelitterne gik frem og tilbage i bekymring over Goliat. Til sidst endte det med, at David meldte sig til en tvekamp, som Goliat havde udfordret israelitterne til.

David kunne holde både bjørne og løver fra fåreflokkene med sin stenslynge, men han havde aldrig været i kamp og aldrig haft en kampuniform på. Da han fik en tilbudt og havde prøvet den på, tog han den straks af igen. Han kunne slet ikke bevæge sig i den. I stedet tog han sin hyrdekæp og den slynge, han var blevet vældig dygtig til at bruge, og gik ned til bækken, hvor han fandt nogle gode og spidse sten.

Da Goliat så sin modstander slog han en høj latter op. Skulle han virkelig kæmpe mod den pjevsede fårehyrde?

Men David var klar. Han var tændt af en indre ild og ville kæmpe i Guds navn. Han lagde en sten til rette i slyngen. Sigtede. Og skød!

Stenen susede gennem luften og ramte Goliat. Den borede sig ind i kæmpens pande, og han faldt næsegrus til jorden. Med et enkelt stenkast fra slyngen slog David Goliat ihjel. Han var en helt! Efter at Goliat var dræbt, kunne israelitterne besejre filistrene og derefter drage hjem til Jerusalem, kongens by.

Selvom David var blevet salvet af Samuel og indviet til konge, sad den gamle konge, Saul, fortsat på tronen.

Nok var kong Saul glad for at filistrene var besejret, og at David havde nedlagt kæmperen Goliath, men han kunne ikke lide, at folket sang sange om David. De sang blandt andet: *”Saul har dræbt sine tusinder, men David sine ti-tusinder”*.

”David giver de ti tusind og mig tusind. Nu mangler han kun kongemagten!”, råbte Saul i arrigskab, og fra da af så kong Saul skævt til David.

Til trods for Sauls vrede blev David og Sauls søn, Jonatan, rigtig gode venner. Derudover blev David gift med Sauls datter, Michal.

Selvom David nu var blevet gift med hans datter og var ven af hans søn, voksede Sauls had mod David dag for dag.

Til sidst kunne han ikke holde det ud længere og beordrede, at David skulle dræbes.

Jonatan advarede David, som flygtede langt væk fra Jerusalem. I lang tid holdt han sig skjult i bjergene, for at Saul ikke skulle finde ham. I al den tid talte David ofte med Gud, og Gud fortalte ham, hvad han skulle gøre. Saul gjorde flere forsøg på at fange og dræbe David, men hver gang undslap han. Gud var med David.

En sen aften slog Saul og hans mænd lejr i en klippehule tæt ved det sted, hvor David holdt sig skjult.

Om natten, da alle i lejren sov, sneg David sig helt hen til Saul. Han kunne have dræbt ham. Lige der. Men det gjorde han ikke. I stedet skar han et lille stykke af Sauls kappe, som han senere viste ham. *”Se – jeg var så tæt på dig, at jeg kunne have dræbt dig. Men jeg gjorde det ikke,”* sagde David.

Lige der smuldrede Sauls had, og han sagde: *”Retten er på din side, ikke på min, for du har handlet godt mod mig, mens jeg har handlet ondt mod dig.*

Du har i dag vist, at du vil mig det godt, da du ikke dræbte mig, selvom Gud havde givet mig i din magt. Må Gud gøre lige så meget godt for dig, som du har gjort mod mig i dag!

Nu ved jeg, at du skal være konge, og at kongedømmet over Israel skal bestå under dig.”

Kong David

Sådan endte fjendskabet mellem David og Saul. Og det blev som Saul havde sagt: David blev konge. Men først efter, at Saul var død under endnu en krig mod fili-

strene. Desværre døde Sauls søn, Jonatan, også i krigen. Og David sørgede dybt og længe over tabet af sin gode ven.

Efter Sauls død blev David indsat som konge i Jerusalem, hvor han boede i en stor klippeborgen på bjerget Zion. Og Gud var stadig med ham.

David besluttede, at han ville hente det allervigtigste og mest hellige for israelitterne: Pagtens ark, som filistrene havde stjålet.

Pagtens ark var en stor guldkasse med de to stentavler, hvor Guds ti bud stod på. De ti bud var regler, som israelitterne havde fået af Gud, da de flygtede fra Egyptens farao.

David samlede 30.000 mand, som alle drog i kamp mod filistrene. Efter nogle hårde kampe vandt israelitterne, og de kunne føre arken hjem til Jerusalem.

På hjemturen bar fire stærke mænd arken og undervejs beordrede David alle til at stoppe op. Han ville ofre til Gud og fejre, at Pagtens ark var på vej hjem til Jerusalem. Derfor ofrede han en okse og en fedekalv.

Efter at han havde ofret, tog han sit almindelige tøj af og dansede af alle kræfter til Guds ære foran arken kun iført sin underkjortel af tyndt hør. Folk omkring ham råbte i jubel, og der blev spillet musik.

Da kong David og hele hans følge ankom til Jerusalem med Pagtens ark, stod Davids kone, Michal, og kiggede ud af vinduet. Idet hun så kong David springe rundt og danse i sit undertøj, følte hun kun foragt for ham. Hun syntes han opførte sig uværdigt og dumt. Derfor skældte hun ham ud, da de mødtes. Gud var dog ikke enig med Michal, og derfor blev hun aldrig velsignet med børn.

Efter Pagtens ark havde været i Jerusalem nogen tid, besluttede David, at han ville bygge et ordentligt hus til den, så Gud kunne være tilstede i Jerusalem hele tiden. Som tak lovede Gud, at Davids hus, hans familie og hans kongedømme til evig tid ville være velsignet.

Batseba

En sen aften gik David op på taget af sit hus. Derfra kunne han se en meget smuk kvinde, der tog bad i et udendørs bassin. David blev meget betaget af hende og ville høre, hvem hun var. Hans tjener fortalte ham, at det var Batseba, der var gift med Urias, en soldat fra Tyrkiet, som tjente i Davids hær og lige nu var i krig langt væk fra Jerusalem.

Selvom David nu vidste, at Batseba var gift, sendte han alligevel bud efter hende. Han ville gerne lære hende at kende og være tæt på hende.

Da Batseba kom, gik der ikke længe, før hun og David gik i seng med hinanden. Og så blev Batseba gravid.

Nu var gode råd dyre, for alle vidste, at Batsebas mand, Urias, var væk i krig. Dermed kunne han ikke være far til hendes barn.

David sendte en budbringer ud til fronten for at hente Urias, så han kunne komme hjem og være sammen med sin kone. Desværre for David gik Urias ikke hjem til sin kone. Han blev i stedet hos sine soldater, mens han var i byen.

David var i stor knibe og besluttede sig derfor for at gøre noget frygteligt. Han sendte Urias tilbage til krigen og beordrede, at han skulle sættes ind i de allerførreste rækker, hvor kampene var hårdest, så han kunne blive dræbt.

Urias, der var en meget loyal soldat overfor sin konge, kæmpede bravt, men han havde ikke en chance. Han blev dræbt i kampen.

Med Urias væk af vejen, kunne David gifte sig med Batseba – og barnet hun ventede ville blive født på lovformelig vis.

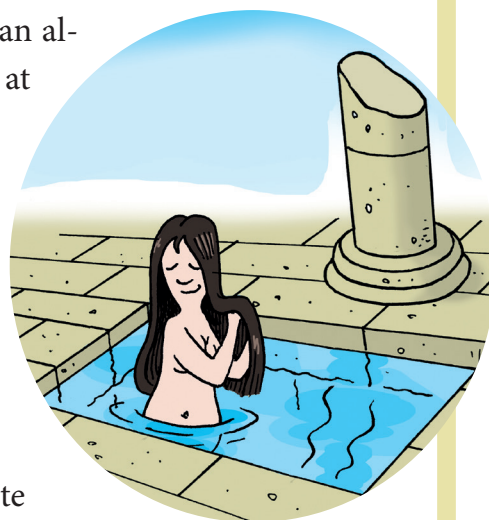
Men det, David havde gjort, var ondt i Guds øjne. Gud sendte derfor sin profet Natan hen for at fortælle David en historie.

Historien handlede om to mænd - en rig og en fattig. Den rige mand havde mange får og køer, mens den fattige kun havde et eneste lam, som han passede rigtig godt på.

En dag fik den rige mand fint besøg. Han nænnede ikke at dræbe sine egne får og køer, så derfor tog han den fattige mands lam, slagtede det og serverede det for sine gæster.

David blev rasende, da han hørte historien om den rige mands handlinger. Han svor, at den rige mand skulle straffes hårdt. Først skulle han betale fire gange for det lam, han havde taget. Derefter skulle han dø!

”Men historien handlede om dig, David. Og om det, du gjorde mod Urias,” sagde Natan. ”Gud er vred på dig over det, du har gjort. Du var udvalgt at ham, han støttede dig i alt, og nu har du gjort noget, der er så forfærdeligt, at det også kaster dårligt lys på Gud. Han vil derfor straffe dig hårdt.”

Da Batseba havde født en lille søn, blev drengen kort tid efter syg. David bad og bad for drengens liv, men lige meget hjalp det. Gud lod sig ikke formilde, og den lille dreng døde kort tid efter.

Salomon

David og Batseba sørgede længe over deres døde barn, men nogen tid efter blev Batseba igen gravid. Også denne gang fødte hun en søn, som de kaldte Salomon.

Heldigvis var Salomon en sund og rask lille dreng, som var elsket højt af sine forældre og velsignet af Gud.

Efter mange år som konge, var David blevet en gammel mand, der lå for døden.

Han kaldte Salomon til sig og sagde:

”Overhold alle Guds love, handl kun ret – så vil lykken være med dig, og du vil få en stor og stærk familie, der vil sidde på tronen slægt efter slægt.”

Salomon lyttede til sin far og blev kendt som en vis og retfærdig konge, der holdt lovene og byggede et smukt tempel til Guds ære.

KONG KERET

Keret hed en konge i byen Ugarit, der lå i det Kana'anæiske rige. I dag kalder vi landet for Syrien.

Kong Keret var meget ked af det, for han havde ingen familie og dermed ingen arvinger til sit rige. Han havde ganske vist været gift en masse gange, men enten var konen død, eller også var det barn, de ventede, dødt. Keret kunne ikke forstå, hvorfor hans koner og børn døde fra ham. Den eneste mulighed for sådan en uretfærdighed, var, at guderne af en eller anden grund var vrede på ham. Når guderne var vrede, kunne de nemlig frarøve et menneske dets velsignelse. Og velsignelsen betød for Keret en levende kone, sunde børn og et stort kongerige.

Der var bare det, at Keret ikke syntes, han havde gjort noget galt. Han kunne ikke forstå, hvorfor guderne skulle være vrede på ham. Derfor blev han endnu mere ked af det.

En ny kone til Keret

Den øverste gud El kom en nat til Keret i en drøm. Han opfordrede Keret til at bringe ofre til guderne. I drømmen fik Keret også besked på at samle sin hær og belejre byen Udmu, hvor han skulle kræve byens smukke kongedatter, Hurrai, til kone.

Hun kunne give ham sunde børn, og på den måde kunne Keret få den familie og de arvinger, han så inderligt ønskede sig.

Da Keret vågnede fra sin drøm næste morgen forstod han, at drømmen var et vigtigt syn. Han måtte samle alle sine folk, hver og en. Også de syge og blinde, måtte drage med ham til Udmu.

Keret stod ud af sengen og tænkte på den gude-skønne kongedatter, Hurrai, med de skønne øjne. Endelig skulle han møde kærligheden og få en familie.

Han vaskede sig og smurte sit ansigt ind med rød farve.

Bagefter gik han ind i skyggen af sit telt og ofrede et gedekid og en due til stormguden Ba'al og til den øverste gud El. Han ofrede det bedste, han havde, fordi han håbede, at guderne ville velsigne ham med det, han så brændende længtes efter.

Da han var færdig med sine ofringer, beordrede han alle bagere i byen til at bage brød til den hær, der skulle gå med ham til Udmu. Mens bagerne bagte deres brød, samlede Keret alle byens mænd.

Den store hær af tusinder og atter tusinde mænd marcherede i lange lige rækker

og geledder. Fra oven lignede den en kæmpe græshoppesværn. I spidsen af det hele gik kong Keret.

Løftet til gudinden

På marchens tredje dag besøgte Keret gudinden for kærlighed, ægteskab og familie, Atirats, hellige sted. Han lovede, at hvis han fik kongedatteren fra Udmu, ville han give gudinde en takkegave.

Desværre glemte Keret senere alt om sit løfte til Atirat.

Efter nogle dages march, nåede kong Kerets hær frem til Udmu, hvor de slog lejr uden for byens mure i seks dage. Ikke en pil blev affyret mod byen. Og ikke et våben blev trukket. Alligevel var kongen af Udmu så nervøs på sjattedagen, at han var klar til at forhandle. Han lovede Keret guld, sølv, slaver, vogne, ja selv soldater, hvis bare Keret ville drage hjem til Ugarit igen.

Keret afslog kongens fine gaver. Han ville kun have én gave: kongens datter, Hurrai. Hun skulle være hans hustru, for det havde guden El selv fortalt ham.

Kongen af Udmu var dybt ulykkelig, men han gav alligevel sin elskede datter til Keret, som derefter kunne drage hjem til Ugarit sammen med sin hær og Hurrai.

Ved hjemkomsten holdt kong Keret en stor fest for sin nye dronning. Og om natten viste guden El sig igen for Keret og fortalte ham, at hans nye kone vil føde ham otte børn. Syv sønner og en datter. El sagde også, at det var Kerets datter, der skal arve tronen og ikke hans sønner.

Kort efter bryllupsfesten blev dronning Hurrai gravid. De otte børn kom i en hurtig række efter hinanden. Gudskelov var de alle sunde og voksede sig store og stærke. Keret var lykkelig.

Desværre var der noget, kong Keret havde glemt. Men gudinden Atirat huskede! Hun huskede, hvad Keret havde lovet hende på vej til Udmu. Og nu var hun vred. En mand skal holde, hvad han lover en gudinde, for ellers vil hun hævne sig.

Atirat gjorde derfor kong Keret dødeligt syg. Det var prisen for det løfte, han brød.

Kerets søn, Illahu, var dybt ulykkelig. Han sad grædende hos sin far dag ud og dag ind, mens han klagede sig til guderne. Han kunne ikke forstå, hvordan en udvalgt konge, som man endda sagde var søn af guden El, den barmhjertige og hellige, kunne blive så dødeligt syg.

Men gudinden Atirat var ikke færdig med at straffe Keret. Hendes hævn ramte nu også naturen med tørke, og kornet på markerne døde. Uden korn intet brød. Alle sultede og led i Ugarit.

Da guden El så den tørre jord og folkets pine, hidkaldte han alle de andre guder. Men ingen af dem ville hjælpe Keret og folket i Ugarit. At svigte et løfte til guderne var en alvorlig sag. Og nu fik kong Keret den straf, han selv var skyld i.

Men El elskede Keret og ville ikke give op. Derfor ville han skabe en ny gudinde med helbredende kræfter, som kunne kurere Kerets sygdom og drive al plage fra Ugarit bort.

Ud af den fugtige jord formede El en kvinde med vinger, som han kaldte Shatkat, der betød: ”Hende som får sygdom til at forsvinde.”

Shatkat fløj til Ugarit som en fugl og bredte sine vinger ud over byen. Derefter fløj hun hen til Kerets hus. Alle steder, hvor hun kom frem, fjernede hun sygdom og død. Shatkat var en mægtig gudinde.

Jassib vil være konge

Da han atter var rask, vendte Keret tilbage til sin trone, kun for at opdage, at hans ældste søn, Jassib, ville have tronen og være konge.

I tronsalen råbte Jassib af sin far, og beskyldte ham for ikke længere at være en god konge. Han havde været syg for længe og ikke passet sit folk, som han skulle. Og nu var det på tide, at han gav tronen og magten videre.

Der var bare lige det problem, at El i drømmen for længe siden havde fortalt Keret, at det slet ikke var en af hans sønner, men hans datter, Titmanit, der skulle arve Ugarits trone.

Da Jassib hørte det, blev han rasende. Det kunne ikke være rigtigt. Han var den ældste og en dreng! Derfor var det ham, der skulle være konge efter sin far. Sådan var traditionen.

Kong Keret blev vred over Jassibs opførsel og forbandede sin søn. Han spåede, at guderne ville straffe og dræbe Jassib for hans hovmod. For hvad guderne havde bestemt, kunne intet menneske ustraffet ændre eller gå imod.

Men Keret var ulykkelig. Endnu engang skulle han miste et af sine børn. Det var ikke til at bære.

Efterskrift af Pernille Carstens

Historien om kong Keret har ikke en lykkelig slutning. På den måde minder historien om mange andre dramaer, som vi kender fx fra de græske tragedier eller fra den bibelske Job, der rammes på sit liv og fratages hustru, børn og status og bliver syg. Det gør han pga. en aftale mellem Gud og Satan, der ønsker at stille Job på en prøve. Vil han opgive sin Gud, når han rammes?

Jobs navn, mener man, betyder fjende (Job 13, 24). Og muligvis spiller navnet Keret også på et semitisk ord, karatu, der betyder "skåret væk", og peger på forestillingen om, at det går kong Keret skidt, fordi guderne har afskåret ham fra deres velsignelse.

Sagnet beskriver noget fundamentalt om det at være menneske, at føle smerte, sorg og tab - og den beskriver menneskets forbindelse til naturen og til det guddommelige. Den fortæller også noget om, hvordan livet så ud i fortiden et sted i verden, hvor der har levet mennesker meget længe, samt hvilke idealer man havde for en god konge, der kunne sikre velstand for sit rige.